

Морето в мен

/есе/

По пясъка вървя, но към морето не поглеждам. Свеждам поглед надолу и чувам как вълните яростно разбиват телата си в брега. Викат името ми, никой друг не го чува, но аз го правя – разбирам онзи таен език, който с вълните сами създадохме преди години. Долавям ясно произношението на дългите словосъчетания – всеки тънък звън е гласна, останалото – беззвучни съгласни. По пясъка като че се изписват букви. Ч... сетне се открива кривата черта на К... две клонки се преплитат, водата ги е огънала и пратила при мен – появава се М.

Останалото... една и съща гласна.

ЧАКАМ, крещи морето. И от този вик същността ми се бунтува. Отварям очи и пред мене се открива синята шир, немирна, бездънна, покрита на места със зелена пелена, като че пази под нея своята тайна. Отражението на залязващото слънце формира линия, краят ѝ стига до плитчината – досущ като пътека. Босите ми крака изтръпват. Скованите ми пръсти се повдигат, толкова малко им остава да усетят студенината на водата, но не се престрашават.

Морето продължава да ме чака... години наред. И всяко лято зовът му става все по-настойчив, и всеки път по пясъка се изписват едни и същи думи. Защо не се откажеш, море? Защо не спреш да ме викаш и влечеш към себе си? Или това е твоята запазена същност – да си потайно, настоятелно, бурно, да не се уповаваш на граници. Да криеш история на мореплаватели, да пазиш останки от кораби, да бъдеш откривател и завоевател... И мен се стремиш да завладееш.

Нима ако вляза, ще се успокоиш? Нима ще спреш вълните, твоите деца, осъдени на вечно прераждане с повторен фатален край? Странно е как сееш страх като моя – да не потъна, да не ме отнесеш някъде, все пак трябва да има причина за твоето дълго чакане. Но разпитвайки хората за тебе, те се чудят. „То те чака?“, питат и започват да се смеят, „Обикновено ние го чакаме цяла година, а то просто посреща и изпраща.“

Ако навляза в твоите води, море, ще се позная ли после? Или ще отмиеш страха, мръсотията от душата и мислите и ще ме съпроводиш до брега обратно?

Обещаваш ли?

Взирам се в образа си – мътен, раздвижван от морското вълнение. Пръстите ми доволни усещатонази едва доловима вибрация при всяко движение във водата. Студено е... ала привиквам бързо. Ти си ме хванало здраво, притискаш ме, усещам пръстите ти как изследват изтръпналата ми кожа. Позволяваш на страха ми да „ерозира“, да се разпадне и заповядваш на течението да го изхвърли.

Освободен, вече те усещам. Ти си като онзи трепет, за който хората само ми разказват. За чувството на безтегловност, когато се потопиш целия и започнеш да се въртиш. За стягащата гърдите болка, когато въздух не ти е останал, защото си достигнал своя лимит на задоволство.

Безкрайно любопитство ме тласка към дълбините. Губя дъното, не усещам камъните под краката си и се потапям в твоята неизвестност... ала ти, море, ме дърпаш към повърхността.

Защо сега ме спиращ? Водиш ме по пътеката на залязващото слънце... контролиращ темпото на движение, дори не ме оставяш да водя себе си.

Но не ти се сърдя. И ти като мене криеш своите тайни. Не допускаш никой друг да бъде техен притежател. И може би така е по-добре – да запазиш своята пленителна тайнственост, за да бъдеш една крачка по-близо до нас, хората. И да продължаваш да владееш нашия тайнствен език. Инак ще загубиш същността си. Хорското любопитство ще те пресуши. И ще загинеш... а тогава как ще можеш всяка година под варненското слънце да ме викаш?

Подгизнал, напускам твоите владения. Децата ти, миг преди да се разбият в брега, махат с пенестите си ръце за сбогом. Поемам дълбоко въздух и виждам как на пясъка белеят останките от моя страх от водата. Повдигам любопитно глава, сега ми се струва толкова далечен този ужас, който крепях в ръце преди минути. Нека да остане долу, загубен и разбит, пък вълните да го отнесатнакъдето поискат.

Слънцето се скрива зад хоризонта, пътеката към теб я няма. Ключът към водите ти е паднал нейде, но аз няма да го търся. Веднъж е бил при мене, нека друг сега се възползва от него.

Не съм същият. И не знам на кого приличам вече... В очите ми проблясва вълнение – това се дължи на тебе, море.

Долавям шепот, дивен и тайнствен, на език, който само аз мога да разбера. Всеки тънък звън е гласна, останалото – беззвучни съгласни. Същите две клонки се преплитат, в позната ни вече дума.

ЧАКАМ. ЧАКАМ. ЧАКАМ.

Вече не е нужно да ме чакаш - преди да се сетиш за мен, аз ще дойда. Защото вече сме едно... Ти ще стоиш на мястото си, но аз ще съм постоянно в движение като вълните ти. Ще откривам нови хоризонти, ще печеля победи, понякога ще губя, ще се разбивам, после отново същността ми ще се преражда. И пак при тебе ще се връщам. Като дете, завърнало се удома... само не спиращ да ме чакаш...